

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาของปัญหา

การประสมคำเป็นวิธีการสำคัญในการสร้างคำในภาษาไทยและภาษาในตระกูลคำโดดอื่น ๆ โดยเป็นการนำคำเดิมที่มีอยู่แล้วสองคำหรือมากกว่าสองคำมาประกอบเข้าด้วยกัน เพื่อให้เกิดความหมายใหม่ ซึ่งในภาษาไทยปรากฏการประสมคำตั้งแต่สมัยสุโขทัยกระทั่งถึงปัจจุบัน

การศึกษาเรื่องการประสมคำมีผู้สนใจศึกษาเป็นจำนวนมาก โดยเฉพาะการศึกษาการประสมคำในภาษาไทยในปัจจุบัน โดยพบว่ามีการศึกษาเรื่องการสร้างคำในสมัยรัตนโกสินทร์ เช่น เรื่องเดช บันเชื่อนขันธ์ (2525; อนงค์ เอียงอุบล, 2527; เพียรศิริ วงศ์วิภาณนท์ และคณะ, 2528; วิไลวรรณ ขนิษฐนันท์, 2530; จินตนา บางรอย, 2542; อัญชลี สิงห์น้อย, 2548; อัญชลี สิงห์น้อย, 2551) เป็นต้น และหากพิจารณาย้อนกลับไปในสมัยอยุธยาที่มีการศึกษาเรื่องการสร้างคำที่สำคัญ คือ เบญจมาศ บางอัน (2529) ซึ่งได้ศึกษาโครงสร้างของคำในรูปของกฎและการใช้เมื่อปรากฏในประโยค ตลอดจนการศึกษาเปรียบเทียบลักษณะการเปลี่ยนแปลงของคำว่ามีรูปคำและการเรียงลำดับคำเหมือนหรือต่างกับปัจจุบันอย่างไร

ส่วนการศึกษาเรื่องการสร้างคำในสมัยสุโขทัยพบว่ามีการศึกษาไม่มากนัก ที่สำคัญเช่น จุไรรัตน์ ลักษณะศิริ (2530) ได้ศึกษาการสร้างคำสมัยสุโขทัยโดยพบมี 4 วิธี คือ การสร้างคำผสม คำประสม คำซ้อน และคำซ้ำ ยกตัวอย่างเช่น ผู้ร้าย เจ้าไท บกพร่อง ต่างต่าง ตามลำดับ และในแต่ละลักษณะมีโครงสร้าง องค์ประกอบ และวากยสัมพันธ์ที่ต่างจากสมัยอยุธยา โดยเฉพาะอย่างยิ่งโครงสร้างคำผสม กล่าวคือ หน่วยคำแรกของคำผสมในสมัยสุโขทัยเป็นหน่วยคำไม่อิสระ ส่วนหน่วยคำที่สองเป็นหน่วยคำอิสระที่เป็นทั้งคำเดี่ยว คำประสม คำซ้อน และกลุ่มคำส่วนโครงสร้างของคำผสมในสมัยอยุธยานั้น มีโครงสร้างที่ส่วนแรกเป็นหน่วยคำอิสระหรือไม่อิสระกับหน่วยคำที่สองเป็นหน่วยคำอิสระหรือไม่อิสระก็ได้ ทั้งนี้ จุไรรัตน์ ลักษณะศิริ (2530) ยังได้ศึกษาหน้าที่ของคำทั้ง 4 วิธี พบว่าคำผสมที่เป็นคำนามจะทำหน้าที่เป็นส่วนสำคัญของประโยค ส่วนคำประสม คำซ้อน และคำซ้ำจะมีหน้าที่เป็นได้ทั้งส่วนสำคัญและเป็นส่วนขยายของหน่วยต่าง ๆ ในประโยค

พรทิพย์ เจริญนิภา (2549) ได้ศึกษาเรื่องการสร้างคำในสมัยสุโขทัยเช่นกัน โดยได้กล่าวถึง ลักษณะสำคัญของภาษาไทยสมัยสุโขทัย ว่า ภาษาในสมัยสุโขทัยจะพบคำนามที่นำมาซ้อนกันที่เป็นจำนวนมาก ได้แก่ คำซ้อน 2 หน่วย คำซ้อน 3 หน่วย คำซ้อน 4 หน่วย เช่น เหง้าเรือน ไร่ นาสวน ลูกเมียเยี่ยข้าว เป็นต้น นอกจากนั้น ยังพบคำซ้อน 4 พยางค์ ที่พยางค์ที่ 1 ซ้ำกับพยางค์

ที่ 3 ซึ่งเป็นลักษณะที่สำคัญของภาษาไทยสมัยสุโขทัย เช่น ป่าหมากป่าพลู หมากพร้าวหมากกลาง ลูกส้มลูกหวาน หัวฟุงหัวรบ เป็นต้น อีกทั้ง ยังได้จำแนกประเภทตามความหมาย พบว่าสามารถจำแนกได้เป็น คำซ้อนที่ใช้เรียกพืช เช่น ป่าหมากป่าพลู คำซ้อนที่ใช้เรียกสถานที่ เช่น ถิ่นฐานบ้านนา คำซ้อนที่ใช้เรียกสิ่งของ เช่น ชันหมากพลู และคำซ้อนที่หมายถึงคนไม่ว่าจะเป็นเครือญาติ เช่น ลูกเมียเยี่ยข้าว ชนชั้นปกครอง เช่น ลูกท้าวลูกไท คำเรียกประชาชน เช่น ลูกเจ้าลูกขุน คำเรียกบุคคลทั่วไป เช่น นักปราชญ์ราชกวี คำเรียกศัตรู เช่น หัวฟุงหัวรบ

การศึกษาที่ผ่านมา มีการเปรียบเทียบการสร้างคำระหว่างสมัยสุโขทัยกับสมัยรัตนโกสินทร์ ซึ่งศึกษาโดย ลินดา วิชาดากุล (2528) พบว่าการสร้างคำของทั้ง 2 สมัยนี้ มีลักษณะการสร้างคำที่เหมือนกัน คือ การสร้างคำผสม คำประสม คำซ้อน และคำซ้ำ ส่วนลักษณะการสร้างคำที่แตกต่างกัน คือ ในสมัยรัตนโกสินทร์ได้สร้างศัพท์โดยการบัญญัติศัพท์และทับศัพท์เป็นจำนวนมาก เนื่องจาก ในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวได้เริ่มมีสัมพันธไมตรีกับชาติตะวันตกมากขึ้น จึงทำให้มีจำนวนวงศัพท์จากภาษาอังกฤษ พร้อมทั้งยังเกิดการประสมคำระหว่างคำภาษาอังกฤษกับคำภาษาไทยด้วย เช่น คอมพิวเตอร์ รถมอเตอร์คาร์ เป็นต้น

อย่างไรก็ตาม การศึกษาคำประสมในสมัยสุโขทัยที่ผ่านมาได้เน้นศึกษาไปที่โครงสร้างคำเท่านั้น และไม่ได้ศึกษาอย่างลึกซึ้งในเรื่องของความสัมพันธ์ทางความหมายของคำประกอบ การศึกษาของ จุไรรัตน์ ลักษณะศิริ (2530) กล่าวถึงคำซ้อนในสมัยสุโขทัยว่ามีจำนวนหน่วยประกอบตั้งแต่ 2 หน่วย ถึง 15 หน่วย เช่น คำว่า เหี่ยวเรือน กุช้า เป็นคำซ้อน 2 หน่วย คำว่า บริวารไพร่ฟ้า ลูกส้มลูกหวาน เป็นคำซ้อน 4 หน่วย และมีหน้าที่เป็นคำนาม เป็นต้น เช่นเดียวกับ พรทิพย์ เจริญนิภา (2549) ซึ่งได้ศึกษาลักษณะการประสมคำในสมัยสุโขทัยเช่นกัน พบว่าการศึกษาดังกล่าวได้ศึกษาเฉพาะการประกอบของคำเช่นเดียวกับ จุไรรัตน์ ลักษณะศิริ (2549) เท่านั้น และแม้ว่าจะมีการศึกษาเพิ่มทางด้านความหมายขึ้นมาแต่ก็เป็นเพียงการกล่าวไว้อย่างกว้าง ๆ ไม่ได้กล่าวถึงความสัมพันธ์ของความหมายของคำที่นำมาประกอบ

ปัจจุบัน อัญชลี สิงห์น้อย (2548) ได้ศึกษาเรื่องคำนามประสมในแนวคิดทฤษฎีหน้าที่นิยม ซึ่งได้จัดหมวดหมู่คำนามประสมไว้ 2 ประเภท คือ คำนามประสมชนิดแสดงไวยากรณ์ประโยคกับคำนามประสมชนิดนาม-นาม โดยทั้ง 2 ประเภท มีความแตกต่างกันโดยคำนามประสมชนิดแสดงไวยากรณ์ประโยคเป็นคำนามประสมที่มีโครงสร้างของคำ วากยสัมพันธ์ และอรรถสัมพันธ์ที่คล้ายประโยค เช่น คนขี้บรด ข้าวสวย ไม้กวาด ฯลฯ ส่วนคำประสมชนิดนาม-นาม เป็นการนำคำนามมาประสมกัน โดยมีวากยสัมพันธ์และอรรถสัมพันธ์ ในรูปแบบคำนามประสมแบบมีไวยากรณ์ ซึ่งมีโครงสร้างแบบหน่วยหลัก-หน่วยขยาย เช่น ห้องน้ำ ลำธาร ฯลฯ คำนามประสมแบบก็มี

ไวยากรณ์ซึ่งมีโครงสร้างแบบคำหลักทั้ง 2 คำ และคำนามประสมแบบไม่มีไวยากรณ์ที่ไม่สามารถหาความสัมพันธ์ของคำประกอบได้นอกจากจะสืบหาประวัติของคำ เช่น ไล่เดือน ผีเสื้อ ฯลฯ ซึ่งคำนามประสมแบบนี้มีนาม-นาม มีความสัมพันธ์ทางความหมายระหว่างคำประกอบหลายรูปแบบ เช่น จ่ากลุ่ม-ลูกกลุ่ม วัตถุ-สถานที่ ตัวเลข-ตัวเลข เป็นต้น

ด้วยเหตุนี้ เพื่อให้การศึกษาเรื่องคำนามประสมในศิลาจารึกสมัยสุโขทัยมีความชัดเจนและครอบคลุมมากยิ่งขึ้น ผู้วิจัยจึงเห็นความสำคัญที่จะต้องศึกษาการประสมคำนามในศิลาจารึกสมัยสุโขทัยในด้านโครงสร้างของคำ ด้านวากยสัมพันธ์ และด้านความสัมพันธ์ของความหมาย โดยใช้แนวทางการศึกษาของ อัญชลี สิงห์น้อย (2548) เป็นกรอบในการวิจัย ซึ่งจะยังเป็นการขยายขอบเขตการศึกษาภาษาไทยเชิงประวัติให้กว้างขวางและลุ่มลึกยิ่งขึ้นด้วย

ความมุ่งหมายของการวิจัย

เพื่อวิเคราะห์โครงสร้าง วากยสัมพันธ์ และอรรถสัมพันธ์ของคำนามประสมในสมัยสุโขทัย

ความสำคัญของการวิจัย

ทำให้เข้าใจถึงลักษณะคำนามประสมในสมัยสุโขทัยให้ลุ่มลึกและครอบคลุมยิ่งขึ้น

ขอบเขตของการวิจัย

1. ขอบเขตข้อมูลคำนามประสม

ข้อมูลคำนามประสมในสมัยสุโขทัยจะศึกษาจากจารึกอักษรไทยสุโขทัย ที่รวบรวมถ่ายทอดไว้ในระบบฐานข้อมูลออนไลน์ของศูนย์มานุษยวิทยาสิรินธร (องค์การมหาชน) จำนวน 104 หลัก ยกเว้น ศิลาจารึกที่ไม่ใช่ภาษาไทย

2. ขอบเขตการแบ่งชนิดของคำ

การแบ่งชนิดของคำในคำนามประสมชนิดแสดงไวยากรณ์ประโยคของงานวิจัยครั้งนี้ จะกำหนดให้คำวิเศษณ์เป็นคำกริยา

3. ขอบเขตการให้ความหมายของคำ

การให้ความหมายของส่วนประกอบของคำจะอธิบายความหมายตามที่ปรากฏในฐานข้อมูลออนไลน์ ของ ศูนย์มานุษยวิทยาสิรินธร (องค์การมหาชน) เป็นลำดับแรก ทว่า หากศูนย์มานุษยวิทยาสิรินธร (องค์การมหาชน) ไม่ได้อธิบายความหมายของคำใด ผู้วิจัยจะอธิบายความหมายคำนั้นจากพจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน 2542

นิยามศัพท์เฉพาะ

คำนามประสม หมายถึง คำนามที่สร้างขึ้นใหม่โดยนำเอาคำมูลเดิมที่มีอยู่แล้วในภาษาสองคำหรือมากกว่ามาประกอบเข้าด้วยกัน เพื่อสร้างคำใหม่ที่มีความหมายใหม่เฉพาะคำมีความหมายจำเพาะเสมือนเป็นคำเดียว ไม่ใช่เป็นผลรวมของความหมายจากหลายคำที่นำมาเรียงกัน คำนามประสมในงานวิจัยนี้จึงหมายรวมถึงการสร้างคำที่งานวิจัยอื่นเรียกว่า คำซ้อน และ คำซ้ำ ที่เกิดความหมายใหม่ด้วย

โครงสร้าง หมายถึง หมวดหมู่ของคำประกอบในคำประสม เช่น นาม-นาม

วากยสัมพันธ์ หมายถึง ความสัมพันธ์เชิงไวยากรณ์ของคำประกอบในคำประสม เช่น คำหลัก-คำขยาย

อรรถสัมพันธ์ หมายถึง ความสัมพันธ์เชิงอรรถศาสตร์ของคำประกอบในคำประสม เช่น คำจำกัดกลุ่ม-คำลูกกลุ่ม

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการศึกษาคำนามประสมในศิลาจารึกสมัยสุโขทัย ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

1. ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อเป็นแนวทางในการศึกษาค้นคว้า ดังต่อไปนี้
 - 1.1 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสร้างคำและคำนามประสมในภาษาไทย
 - 1.2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสร้างคำสมัยสุโขทัย
2. เก็บและรวบรวมข้อมูลคำนามประสมจากจารึกอักษรไทยสมัยสุโขทัย จำนวน 104 หลัก ในระบบฐานข้อมูลของศูนย์มานุษยวิทยาสิรินธร (องค์การมหาชน) ดังนี้
 - 2.1 จารึกกฎหมายลักษณะโจร
 - 2.2 จารึกคำปฐกถ
 - 2.3 จารึกคำอธิษฐาน
 - 2.4 จารึกฐานพระพุทธรูปติดไฉหลง
 - 2.5 จารึกฐานพระพุทธรูปนายทิตไส
 - 2.6 จารึกฐานพระพุทธรูปผ้าขาวทอง
 - 2.7 จารึกฐานพระพุทธรูปพระนายคัมภอง
 - 2.8 จารึกฐานพระพุทธรูปพระเจ้าแสน
 - 2.9 จารึกฐานพระพุทธรูปวัดช้างค้ำ
 - 2.10 จารึกฐานพระพุทธรูปวัดพญาภู องค์ที่ 1
 - 2.11 จารึกฐานพระพุทธรูปวัดพญาภู องค์ที่ 2

- 2.12 จารึกฐานพระพุทธรูปศิลาเขียววัดข้าวสาร
- 2.13 จารึกฐานพระพุทธรูปแม่ศรีมหาตา
- 2.14 จารึกฐานพระอิศวรเมืองกำแพงเพชร
- 2.15 จารึกที่ฐานพระพุทธรูปสุโขทัย (ออกหมื่นไปศเทพ)
- 2.16 จารึกที่ฐานพระพุทธรูปสุโขทัย (นายญี่ปุ่น)
- 2.17 จารึกที่ฐานพระพุทธรูปสุโขทัย (เจ้าสอรัต)
- 2.18 จารึกนครชุม
- 2.19 จารึกประวัติการทำสังคายนาและรายนามพระสงฆ์
- 2.20 จารึกปูนจิตขุนจืด
- 2.21 จารึกบ้านางคำเยี่ย
- 2.22 จารึกบ้านางเมาะ
- 2.23 จารึกพระปฎัก
- 2.24 จารึกพระยาศรียศราช วัดหงส์รัตนารามฯ
- 2.25 จารึกพ่อขุนรามคำแหง
- 2.26 จารึกพ่อขุนรามพล
- 2.27 จารึกภาพชาดกวัดศรีชุม (ไม่ระบุชื่อเรื่อง)
- 2.28 จารึกภาพชาดกวัดศรีชุม (เสริวานิชชาดก)
- 2.29 จารึกภาพชาดกวัดศรีชุม (จุลกเศรษฐีชาดก)
- 2.30 จารึกภาพชาดกวัดศรีชุม (ต้นทุลนาพิชาดก)
- 2.31 จารึกภาพชาดกวัดศรีชุม (เทวธรรมชาดก)
- 2.32 จารึกภาพชาดกวัดศรีชุม (กัณฐหาริชาดก)
- 2.33 จารึกภาพชาดกวัดศรีชุม (มฆเทวชาดก)
- 2.34 จารึกภาพชาดกวัดศรีชุม (นิโครธชาดก)
- 2.35 จารึกภาพชาดกวัดศรีชุม (กัณฐินชาดก)
- 2.36 จารึกภาพชาดกวัดศรีชุม (คามณิชาดก)
- 2.37 จารึกภาพชาดกวัดศรีชุม (สุขวิหาริชาดก)
- 2.38 จารึกภาพชาดกวัดศรีชุม (ตติถชาดก)
- 2.39 จารึกภาพชาดกวัดศรีชุม (ลักขณาชาดก)
- 2.40 จารึกภาพชาดกวัดศรีชุม (วาทมิกคชาดก)

- 2.41 จารึกภาพชาดกวัดศรีชุม (ขราทียชาดก)
- 2.42 จารึกภาพชาดกวัดศรีชุม (ติปลัดตมคคชาดก)
- 2.43 จารึกภาพชาดกวัดศรีชุม (มาลุตชาดก)
- 2.44 จารึกภาพชาดกวัดศรีชุม (มตกภัตตชาดก)
- 2.45 จารึกภาพชาดกวัดศรีชุม (อายาจิตภัตตชาดก)
- 2.46 จารึกภาพชาดกวัดศรีชุม (นพพานชาดก)
- 2.47 จารึกภาพชาดกวัดศรีชุม (กรุงคมิคชาดก)
- 2.48 จารึกภาพชาดกวัดศรีชุม (กุกุรชาดก)
- 2.49 จารึกภาพชาดกวัดศรีชุม (โกชาชานียชาดก)
- 2.50 จารึกภาพชาดกวัดศรีชุม (อาชญญชาดก)
- 2.51 จารึกภาพชาดกวัดศรีชุม (วัฏฏกชาดก)
- 2.52 จารึกภาพชาดกวัดศรีชุม (สกุณชาดก)
- 2.53 จารึกภาพชาดกวัดศรีชุม (ตติตติรชาดก)
- 2.54 จารึกภาพชาดกวัดศรีชุม (พกชาดก)
- 2.55 จารึกภาพชาดกวัดศรีชุม (โมรณัจจชาดก)
- 2.56 จารึกภาพชาดกวัดศรีชุม (กโปตกชาดก)
- 2.57 จารึกภาพชาดกวัดศรีชุม (เวฬุกชาดก)
- 2.58 จารึกภาพชาดกวัดศรีชุม (มกสชาดก)
- 2.59 จารึกภาพชาดกวัดศรีชุม (โรหิณีชาดก)
- 2.60 จารึกภาพชาดกวัดศรีชุม (อารามทูลกชาดก)
- 2.61 จารึกภาพชาดกวัดศรีชุม (วารุณทูลกชาดก)
- 2.62 จารึกภาพชาดกวัดศรีชุม (เวทัพพชาดก)
- 2.63 จารึกภาพชาดกวัดศรีชุม (นักขัตตชาดก)
- 2.64 จารึกภาพชาดกวัดศรีชุม (ทุมเมธชาดก)
- 2.65 จารึกภาพชาดกวัดศรีชุม (มหาสีลวชาดก)
- 2.66 จารึกภาพชาดกวัดศรีชุม (จุลชนกชาดก)
- 2.67 จารึกภาพชาดกวัดศรีชุม (ปุลณปาตีกชาดก)
- 2.68 จารึกภาพชาดกวัดศรีชุม (กัณณชาดก)
- 2.69 จารึกภาพชาดกวัดศรีชุม (ปัญจาวุธชาดก)

- 2.70 จารึกภาพชาดกวัดศรีชุม (กัญจนขันฑชาดก)
- 2.71 จารึกภาพชาดกวัดศรีชุม (ตโยธัมมชาดก)
- 2.72 จารึกภาพชาดกวัดศรีชุม (เภริวาทกชาดก)
- 2.73 จารึกภาพชาดกวัดศรีชุม (สังขัมมชาดก)
- 2.74 จารึกภาพชาดกวัดศรีชุม (อสาตมัตตชาดก)
- 2.75 จารึกภาพชาดกวัดศรีชุม (นันทชาดก)
- 2.76 จารึกภาพชาดกวัดศรีชุม (ขทิจังการชาดก)
- 2.77 จารึกภาพชาดกวัดศรีชุม (กาฬกัณณิชาดก)
- 2.78 จารึกภาพชาดกวัดศรีชุม (อติถัสสทวารชาดก)
- 2.79 จารึกลานทองสมเด็จพะระมหาเถรจุฑามณี
- 2.80 จารึกลานเงินเสด็จพ่อพระยาสอย
- 2.81 จารึกวัดกำแพงงาม
- 2.82 จารึกวัดช้างล้อม
- 2.83 จารึกวัดตาเถรชิงหน่ง
- 2.84 จารึกวัดตำหนัก
- 2.85 จารึกวัดบางสนุก
- 2.86 จารึกวัดบูรพาราม
- 2.87 จารึกวัดป่ามะม่วง (ภาษาไทย) หลักที่ 1
- 2.88 จารึกวัดป่ามะม่วง (ภาษาไทย) หลักที่ 2
- 2.89 จารึกวัดพระยืน
- 2.90 จารึกวัดพระเสด็จ
- 2.91 จารึกวัดศรีชุม
- 2.92 จารึกวัดสระศักดิ์
- 2.93 จารึกวัดหินตั้ง
- 2.94 จารึกวัดอโศการาม
- 2.95 จารึกวัดเขมา
- 2.96 จารึกวัดเขากบ
- 2.97 จารึกวัดเขาสุมนัญญ
- 2.98 จารึกสองแคว

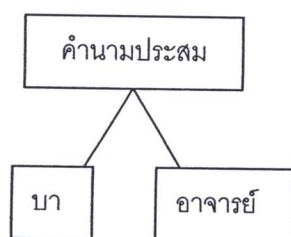
- 2.99 จารึกอุทิศสิ่งของ
- 2.100 จารึกเจดีย์น้อย
- 2.101 จารึกเจ้าธรรมรังสี
- 2.102 จารึกเจ้าวัดปริพาธกษุ
- 2.103 จารึกเขตพน
- 2.104 จารึกแสดงผลกรรมนำสู่นิพพาน

3. การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลในประเด็นต่าง ๆ ตามแนวคิดของ อัญชลี สิงห์น้อย (2548) ดังนี้

- 3.1 วิเคราะห์ด้านโครงสร้างและส่วนประกอบของคำ
- 3.2 วิเคราะห์ด้านวากยสัมพันธ์ของส่วนประกอบ
- 3.3 วิเคราะห์ด้านอรรถสัมพันธ์ของส่วนประกอบและตามความหมายของคำประสม

ตัวอย่างเช่น คำว่า บาอาจารย์ มีโครงสร้างที่มีส่วนประกอบ 2 ส่วน คือ บา ซึ่งเป็นคำนามกับคำว่า อาจารย์ ดังแสดงได้ดังโครงสร้างคำต่อไปนี้

คำดังกล่าวเป็นคำนามประสมชนิดนามล้วนโดยมีวากยสัมพันธ์แบบกึ่งมีไวยากรณ์ เนื่องจากคำประกอบทั้ง 2 คำมีความสำคัญเท่าเทียมกัน ไม่มีคำใดเป็นคำหลักหรือคำขยาย และมีอรรถสัมพันธ์เป็นแบบคำนามประสมที่มีความหมายพ้องกัน

4. นำเสนอข้อมูลผลการวิจัยโดยวิธีพรรณนาวิเคราะห์ (Descriptive Analysis)